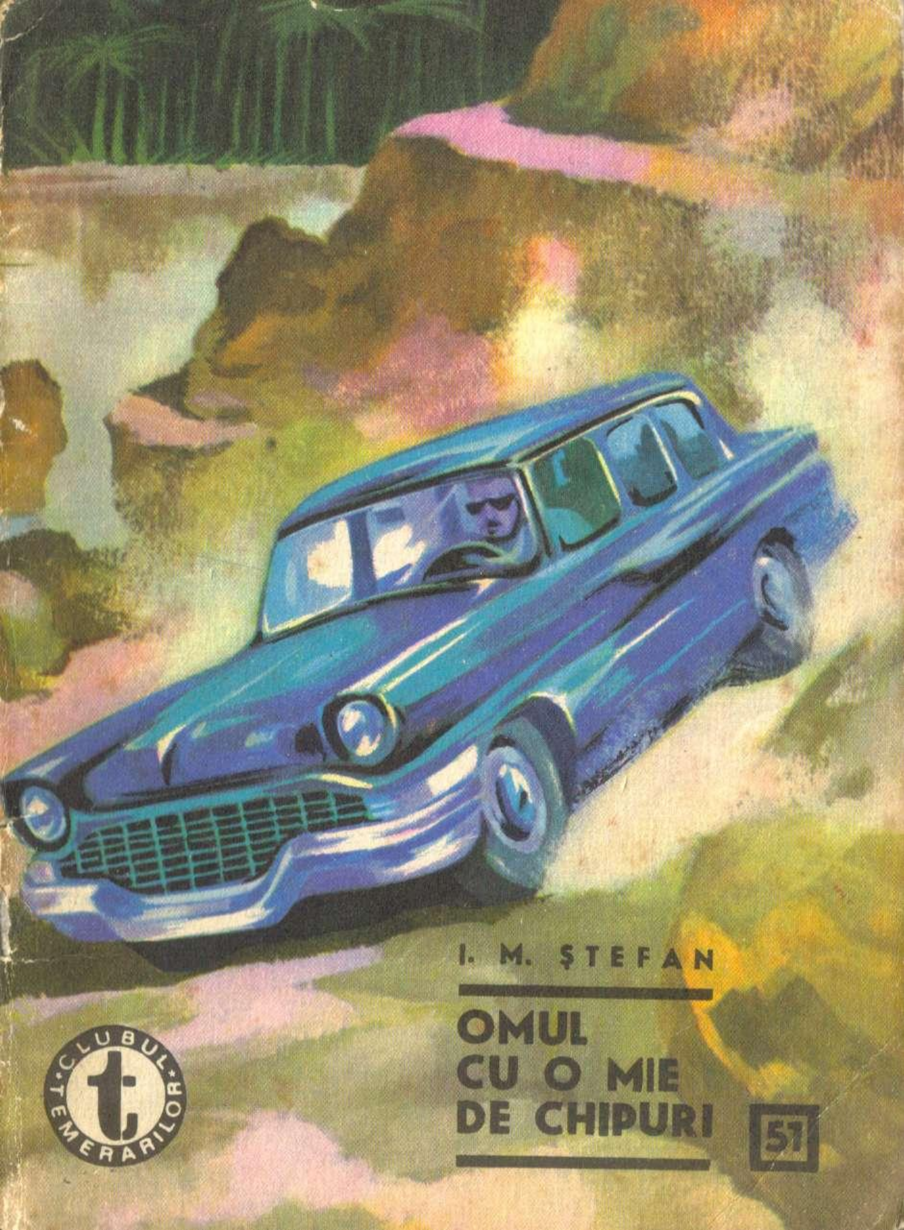

I. M. ŞTEFAN

OMUL CU O MIE DE CHIPURI

51

CLUBUL TEMERARILOR

I. M. ȘTEFAN

OMUL CU O MIE DE CHIPURI

OMUL CU O MIE
DE CHIPURI

OMUL CU O MIE
DE CHIPURI

OMUL CU O MIE
DE CHIPURI

II

EDITURA TINERETULUI

Coperta de DUMITRU IONESCU

Redactor : GEORGETA PĂSĂRIN
Tehnoredactor : GABRIELA ILIOPOLOS

Dat la cules 18.09.1968. Bun de tipar 17.10.1968. Apărut 1968. Comanda 8989. Tiraj 100 120. Hirtie ziar 70/50 de 50 g/m². 700×1000/32. Coli editoriale 2,20. Coli de tipar 2. A. 15.454. C.Z. pentru bibliotecile mici 8R—31

Tiparul executat sub comanda nr. 80 719 la Combinatul Poligrafic „Casa Scinteii", Piața Scinteii nr. 1, București — Republica Socialistă România

Partea a II-a

ŢIPĂTUL PĂSĂRII YECO

1. MESAJUL LUI GIULIO

Arestul comisariatului din Valles se găsea într-un vechi fort spaniol, cu ziduri masive de piatră. De la fereastra celulei unde fusese închis, Fernando zărea, printre zăbrelele groase de fier, o plantaţie de cafea şi pădurea deasă, care începea la cîţiva zeci de metri de temniţă. În pădure se amestecau specii de arbori foarte diferiţi : bananieri, lotuşi, asimina şi multe altele ; cîţiva pomi răzleţi ajungeau pînă în preajma arestului. Cobora înserarea şi dinspre pădure răsunau strigătele înfiorate, prelungi ale maimuţelor urlătoare, însoţite de răgetele, mai îndepărtate, ale jaguarilor.

De Silva era, printr-o ciudată întîmplare, singurul pensionar al arestului din Valles. Alteori fortul era ticsit, dar de această dată delictele fuseseră parcă suspendate.

După cîteva zile de adîncă deprimare, Fernando izbutise să-şi mai ridice moralul. Era ceva mai odihnit şi treptat energia de altădată îi revenea. După-amiază îl vizitase Margeritta, iar Renatto, paznicul, îi îngăduise să intre la el în celulă. Îi adusese un coşuleţ cu mîncare, acoperit de un şerveţel alb ca zăpada. La început i se păruse stînjenită, rece, dar pe urmă îşi dăduse seama că se lupta cu emoţia care o sufoca. Era aproape sigură

că doctorul îl ucisese pe bancher, dar îl implorase să angajeze un avocat și să invoce la judecată boala de care suferea.

Margeritta îi anunță sosirea lui Virgil Albin. Trăsese la hanul „Oliver Cromwell", chiar în acea dimineață și se și apucase de cercetări. În ziua următoare trebuia să vină și el la închisoare. Vestea despre sosirea lui Virgil îi dădu lui Fernando o încredere nouă. Își amintea cum, la clinica de la Viena, colegul său era întotdeauna pus de colegi să descurce pricinile cele mai încîlcite.

Deodată, doctorul auzi un strigăt de uliu chiar sub geamul său. Era binecunoscutul semnal al lui Giulio, semnalul cu care îl întîmpinase de atîtea ori în pădure! Fernando se urcă pe scaun. De acolo putea privi prin geam în jos, pînă la drumul care ducea la fort. Lîngă un boschet, se agita, în aburii înserării, o umbră.

— Ce-i cu tine, Giulio?

Nu izbuti să-i deslușească răspunsul.

Giulio se hotărî repede. Își scoase pantofii și cu mare îndemînare se cățără într-un bananier. Ajunse repede la înălțimea ferestrei, cam la șapte sau opt metri de ea. Doctorul îi văzu ochii strălucind, ca niște tăciuni aprinși.

— Mă auziți, signor Fernando? îl întrebă băiatul.

— Da, Giulio, te aud! spuse doctorul. Cum de-ai ajuns pînă aici?

— Am plecat astăzi în zori!

— Și cum o să te întorci?

— N-aveți grijă ! spuse băiatul. Bine că v-am găsit. Vreau să vă spun din partea băieților — continuă Giulio — că nici unul nu vă crede vinovat ! Altcineva trebuie să-l fi ucis pe afurisitul ăla de Possa. Poate Delida, care îl știa plin de bani. O fi vrut să-l jefuiască... V-am adus ceva. Fiți atent !

Giulio scoase din buzunar o mică pungă pe care o aruncă cu precizie uimitoare spre fereastra celulei. Dar punga nimeri într-o bară de fier și căzu la picioarele zidului. Băiatul coborî din bananier, o luă, se urcă din nou și a doua încercare fu încununată de succes. Doctorul desfăcu punga. Înăuntru se găseau pile de diferite mărimi, o coardă subțire, dar rezistentă, de coborîre, un mic ciocan, un cuțitaș — o întreagă trusă de evadare. Fernando zîmbi. De unde făcuseră rost copiii de toate acestea ?

— Mulțumesc, Giulio ! Îți mulțumesc ție și celorlalți că v-ați gîndit la mine... Nu știu încă ce o să fac...

— Vă mai arunc acum ceva ! spuse Giulio.

Un ghemotoc alb zbură prin aer și ateriză în brațele lui Fernando. Era o sticluță de gin și un bilet pe care scria : „Curaj ! îți urează Matheo."

— Tot papa Matheo a cumpărat și sculele, de la oraș, explică Giulio. Trebuie să fugiți ! insistă el pătimaș. E nedrept să stați la închisoare... Și mai e ceva...

În clipa aceea, Fernando auzi pașii paznicului Renatto apropiindu-se și-i făcu lui Giulio semn să tacă. Coborî

iute de pe scaun şi se lungi în pat. Renatto aruncă o privire în celulă şi trecu mai departe.

— În noaptea omorului, tatăl lui Carlos a văzut-o pe Delida dînd tîrcoale, după miezul nopţii, Turnului Verde. Pesemne că-l aştepta pe Possa... Mai este însă o pricină pentru care nu trebuie să amînaţi evadarea. I-am auzit chiar eu pe Fario şi Luca vorbind despre dumneavoastră. V-au pus gînd rău, asta-i sigur! Vorbeau despre un anume Don Cristobal, care acum va fi foarte supărat de crima săvîrşită. „Las' că-i arătăm noi tîlharului ăstuia de Silva" — l-am auzit pe Fario spunînd. „Al naibii, cum s-a băgat pe fir..." adăugase Luca. Trebuie să vă feriţi de ei!...

— Ce face Tim? întrebă Fernando, într-o doară.

— A urlat nopţi la rînd după ce aţi fost arestat şi hangiţa voia să-l împuşte, fiindcă-i alungă clienţii. Acum e mai liniştit. S-a împrietenit cu domnul Albin, care îl dresează ca la circ.

Din nou Fernando auzi paşii paznicului, care îi aducea probabil masa de seară. Duminica se serveau două mese.

— Acum, du-te, Giulio! zise el grăbit. Vine paznicul. Salutări copiilor şi multe mulţumiri. La revedere.

— La revedere, domnule doctor! Dacă evadaţi, veniţi la uzina noastră. V-am pregătit în pădure o ascunzătoare minunată!

Pașii lui Renatto se auzeau tot mai clar pe lespezile culoarului, apoi cheia scrîșni în broască și ușa se deschise scîrțîind.

— Tot ciorbă ți-au trimis și pentru seară ! spuse plictisit paznicul, cînd intră în celulă. Îi puse apoi farfuria pe masă și ieși.

Fernando se bucură că rămîne singur. Simțea o mare mulțumire la gîndul că avea prieteni care credeau în el și erau gata să-l ajute, cu orice sacrificii. După un timp, i se făcu foame. Îmbucă cîte ceva din coșulețul Margerittei, apoi din ciorba adusă de Renatto și se întinse pe scîndurile patului. Curînd adormi.

. . . .

— Aici trebuie să fie celula ! auzi Fernando ca prin vis. Recunoscu vag vocea lui Luca, dar nu avu puterea să se smulgă din amorțire. Poate că încă mai visa. Apoi o altă voce, și mai aproape, cea a lui Fario :

— L-am izbit cum nu se putea mai precis. Sînt sigur că nici nu ne-a simțit apropiindu-ne.

— Asta nu-i rău, zise Luca. Mort nu-i, se vede. Mai respiră parcă.

— Dar nici nu se va dezmetici curînd. Asta-i sigur !

Pașii ajunseseră în fața celulei. Fernando nu izbutise încă să se trezească bine, cînd cei doi bandiți năvăliră

în celulă. Îl legară, înainte de a fi avut timpul să se împotrivească.

— Acum ia-o înainte, de Silva ! spuse Luca, cu vocea lui groasă. Limuzina te așteaptă la poartă...

La capătul coridorului, lîngă un scăunel răsturnat, zăcea paznicul. Alături, un drug de fier.

— Ce-ar fi să aranjăm amprentele ? sugeră Fario.

— Fie ! aprobă Luca.

Luca șterse cu grijă, folosind o batistă, drugul de fier cu care îl lovise pe paznic, apoi apăsă degetele mîinii drepte a doctorului pe el...

Mașina, un automobil negru, foarte scund, porni cu toată viteza, condus de Fario. Luca îi dădu doctorului să miroasă dintr-o substanță narcotică, apoi îi dezlegă mîinile și-i scoase călușul. Deși părea adormit, Fernando sesiza frînturi de discuție, fără să știe bine cine vorbea : „...Ia te uită ce coșuleț ? Vrei puțin pui fript ? În aranjamentul ăsta „delicat" nu-i greu să recunoști mîna Margeritei... Ce-o să zică Don Cristobal ? În loc de păcătosul ăla bogat, i-l ducem pe nepricopsitul de doftoraș. Dar nici de Silva nu-i străin de toată afacerea, căci altfel nu s-ar fi grăbit să-l lichideze pe bancher... Nu-i rea treaba cu ghicitul gîndurilor. Șeful o să se arate sigur interesat... Numai să fie în stare să învețe și pe alții... Cît mai e pînă la platoul Olero ?..."

Fernando n-ar fi putut spune precis ce se petrecuse în perioada care urmase răpirii și cît durase călătoria sa. După drumul cu mașina, ajunseseră parcă într-un

cîmp. Auzise un țipăt de copil. Un elicopter venise, în plină noapte, și-i luase. Zgomotul motorului îi provocase o durere de cap îngrozitoare. Apoi coborîseră pe un mic aeroport, și fusese urcat, inert și totuși nu cu totul adormit, într-un avion. Din cînd în cînd, i se dădea cu sila să bea apă. La un moment dat, se gîndi că era bine că Margeritta scăpa de el. Din avion îl băgaseră parcă într-o șalupă, apoi într-o altă mașină, care alerga cu o viteză nebună. În mașină începu deodată să se dezmeticească, dar căută ca nimeni să nu observe acest lucru...

3. DOCTORUL ALBIN „RECUNOAȘTE TERENUL"

Față în față, la o masă a hanului, Virgil și Margeritta discutau. Tim îi privea atent, întorcînd capul de la unul la celălalt. Papa Matheo moțăia abătut după tejghea.

Virgil Albin era un bărbat de vreo treizeci de ani, scund și slab, cu fața prelungă și nas subțire, cu trăsăturile foarte precis conturate. Inspira, de la primele cuvinte, o mare încredere. În cele trei zile de cînd trăsese la han, își făcuse o sumedenie de prieteni. Deși dispariția lui Fernando de la închisoare îi încurca foarte mult socotelile, răspunse fără ocol Margerittei :

— Un lucru să-ți fie clar, domnișoară ! Oricîte amprente se vor mai găsi, oricîte dovezi de tot felul ne vor fi puse în față, ele trebuie abia interpretate.

— Dar boala lui ? întrebă, chinuită, Margeritta.

— Sacrificiul pe care l-a făcut pentru știință l-a costat într-adevăr scump. Crimele par să confirme teama lui supremă, aceea de a putea fi subjugat de o voință criminală. Dar, în primul rînd, crimele comise în stare de inconștiență nu sînt crime, ci acte ale demenței. Și apoi rămîne să fim convinși de ele.

— Aveți dreptate. Dumneavoastră vorbiți așa de limpede... Atacarea paznicului pare totuși sigură...

— Dumneata presupui, ca și poliția, că Fernando n-a reușit să pilească zăbrelele și atunci, exasperat, a atacat paznicul, cînd acesta i-a adus cina. Amprentele i-au fost doar găsite pe drugul de fier.

— Poate că sub influența cine știe :ărui criminal...

— Vezi, domnișoară Margeritta, întîmplările astea duc atît de precis spre Fernando, încît mi se par „aranjate". Cu toată boala lui, nu-mi vine să-l cred capabil de orice. A căzut victimă experiențelor sale telepatice — de acord. Este uneori subjugat de persoanele de la care îi vine fluxul mintal — înțeleg. Dar este foarte posibil ca, în fața unor acte grave, conștiința lui să se răzvrătească. Am o mare încredere în el, domnișoară!

— Unde o fi acum? întrebă, după o pauză Margeritta.

— Nu cred în dispariții fără urme. Totu-i să le găsești — și le vom afla!

— Ce bine că ați venit! izbuti să spună, încurajată și emoționată, fata.

— Ascultă, domnișoară Margeritta! Despre Fario și Luca nu se știe nimic? Au dispărut ur și simplu?

— Da, domnule Albin. Dacă îmi amintesc bine... cu o zi înaintea evadării. Iar Giulio, care i-a dus lui Fernando trusa de evadare, a plecat cam tot atunci și s-a făcut și el nevăzut.

— Asta e important...

— Trusa a fost găsită în celula lui Fernando ? întrebă Margeritta.

— Da. A fost găsită. Deci Giulio a ajuns la Fernando... Iar apoi, s-a produs atacul asupra paznicului și patru oameni au dispărut : Luca, Fario, Fernando, Giulio. Pentru mîine la ora douăsprezece, adăugă Virgil, am fost chemat la comisariat. Sînt probabil supărați că mă amestec în cercetările lor... Aveți un nou comisar, pe signor Rimini... Înainte de-a mă duce acolo, vreau să recunosc terenul în „Turnul Verde".

— E sigilat din ziua crimei, dar are și o intrare secundară, prin pivniță. Doriți să vă duc chiar acum acolo ?

. . . .

Virgil Albin simți o durere atît de năprasnică în genunchi, încît îi veni să strige, dar izbuti să se stăpînească. Se lovise de o bară metalică așezată de-a curmezișul în pivniță... De fapt, de ce nu strigase ? „Turnul" era doar pustiu. În sfîrșit, dădu de scara de care îi vorbise Margeritta. Pe aici trebuia să ajungă în vestiar. Începu să urce, prudent, treptele. Numără douăzeci și patru, pînă ce atinse o mică platformă. Îndreptînd lanterna în sus, zări trapa. Dădu să o ridice, cînd i se păru că de sus răsună un tîrîit ușor... Poate că se în-

şelase... Trapa se lăsă lesne deplasată şi Virgil fu dintr-un salt sus.

Cu lanterna aprinsă, străbătu vestiarul. Deodată, ţîrîitul răsună iar, urmat de trei semnale sonore. Zgomotul venea dinspre etaj. Acolo se aflase, după spusele Margerittei, biroul lui Fernando. Virgil trecu lanterna pe fază mică şi urcă scara fără zgomot. Cînd ajunse la capătul ei, zări o lumină gălbuie venind dintr-o încăpere a cărei uşă era întredeschisă. Stinse lanterna şi începu să înainteze într-acolo. Pe neaşteptate, podeaua scîrţîi atît de puternic, încît Virgil încremeni. Dar nu se întîmplă nimic şi doctorul păşi cu prudenţă mai departe. La cîţiva paşi de uşă, se opri iar. Recunoscu, prin uşa întredeschisă, biroul descris de Margeritta.

Doi bărbaţi şedeau lîngă un aparat portativ de radioemisie, instalat pe o masă prelungă. Unul dintre ei, un individ corpolent, aproape cilindric, tocmai îl închidea, spunînd :

— Comunicaţia a fost pe cinste, de data asta, Alfredo !

— N-am făcut mare lucru, Manuel. Tu ai aranjat grozav lovitura asta a „Pumei". Magistral ! Alfredo clipea des şi întorcea mereu capul spre stînga, într-un tic nervos. Introduse aparatul de emisie într-o valiză.

— Ştii, Alfredo, şi evadarea asta a lui de Silva s-a potrivit de minune. Acum vinovăţia doctorului apare poliţiei evidentă. Lui Manuel îi plăcea să se asculte. Intercala, uneori, în vorbirea lui o pauză semnificativă,

pentru a da mai multă importanță cuvintelor care urmau.

— Așa-i, spuse Alfredo. Iar noi ne-am îndeplinit misiunea. L-am atras în cursă pe Possa și a venit aici cu tot ce trebuia.

— Și asta fără nici o belea, notează bine!

Se auzi o pocnitură slabă. Virgil fotografiase.

— Bănuiala mea, observă Manuel într-un tîrziu, este că Luca și Fario tot pe bancher îl așteptau. Știau probabil și ei că avea un bun prieten pe insulă, la care nu se putea să nu vină pînă la urmă. Inițial or fi vrut și ei să-l momească, dar n-au reușit.

— Noi n-am făcut de fapt decît să accelerăm sosirea lui, cu scrisoarea noastră. Dac-am da de ea, totul ar fi în regulă. Nu cred s-o fi lăsat la Sao Paulo.

Alfredo închisese valiza. Stinseră lampa mică, de birou și o porniră spre ușă. Manuel mergea înainte, cu o lanternă rotundă în mînă. Virgil se trase repede înapoi, în întuneric.

Peste cîteva clipe, răsună zgomotul trapei și o beznă profundă coborî. Virgil aprinse lanterna și pătrunse în odaia pe care o părăsiseră Manuel și Alfredo. Cercetă îndelung fiecare ungher și luă cîteva dintre hîrtiile pe care Fernando le lăsase în sertarele biroului. Cînd ieși prin pivnița turnului era aproape de miezul nopții. O splendidă lună plină domina priveliștea de piatră. Nu făcuse decît puțini pași spre hanul „Oliver Cromwell",

cînd ceva alb, care scînteia printre bolovani, îi atrase atenția. Se aplecă curios. Într-un plic se afla un bilețel pe care erau scrise cîteva cuvinte. Le citi pe nerăsuflate :

„Dragă Mario !

Te aștept joi seara la Arilla. Vino neapărat, cu tot ce trebuie.

Al tău
Theo"

Virgil înțelese că era tocmai scrisoarea la care se referise Alfredo. Băgă prețiosul document în portvizit. Se ocupase, ca psihiatru, de grafologie și nu îi fu greu să stabilească, de la prima vedere, că scrisul era contrafăcut. Biletul semnat „Theo" nu fusese scris de acesta. Poteca spre han, pietruită cu lespezi de rocă vulcanică, strălucea ca un colier de nestemate în bătaia astrului nopții. Cine putea fi Theo, omul al cărui nume fusese folosit, evident, pentru atragerea lui Possa ? Fără să știe de ce, Virgil își aminti de portretul unui demnitar al insulei, pe care îl zărise pe undeva. Poate că era doar o coincidență.

Ce urmăriseră Manuel, Alfredo, Fario, Luca — toate aceste personaje deocamdată misterioase ? Care era adevărul în legătură cu dispariția din închisoare a prietenului său ? Încetul cu încetul, începu să întrezä-

rească adevărul și își contură planul. Știa ce are de făcut și acest lucru era foarte important.

Luna se ascunse după un nor și întunericul coborî deodată peste insulă.

4. CONDORII

Se însera.

Automobilul alerga pe șoseaua spălată de ploaia care tocmai contenise, după ce căzuse ore întregi, torențială. Fario conducea mașina cu destulă stîngăcie, redresînd-o cu greu, cînd derapa. Unecri frîna atît de brusc, incît Luca și Fernando, care ședeau în spate, erau aruncați înainte ca niște saci. Și deodată, la o frînare neașteptată, șocul îl trezi cu totul pe Fernando. Paralizia voinței și a simțurilor dispărură în cîteva secunde. Primul lucru pe care îl auzi clar fu o cavalcadă de înjurături, întregită de cuvintele lui Luca :

— Halal șofer ! Iar era să ne bagi în șanț, nenorocitule !

Fernando, pe care smucitura îl zvîrlise spre speteaza din față, se trase înapoi, ajutat de Luca. Închise ochii, ca și cum ar mai fi fost amețit de narcotic. Alături de el era Luca, colosul cu chipul prelung, în față — Fario — mic și gras, cu obrazul asimetric și ochii șireți. Își amintea de trupul lui Renatto, paznicul, de amprente, de primul drum, destul de scurt, cu mașina, apoi de călătoria cu elicopterul și avionul...

— Grozav narcotic! spusese tocmai Luca. Domnul de Silva e într-o stare „ideală". Nici nu doarme, dar nici nu-i stînjenitor...

...Ce urmase apoi, după călătoria cu avionul? Era esenţial să ştie unde îl tîrîseră! Unele date, care îi rămăseseră în minte, se contraziceau parcă.

Avionul aterizase, în plină noapte, după ce trecuse peste culmile crenelate al unor munţi gigantici, pe un aerodrom de platou, improvizat într-un loc arid. Deasupra lor se roteau nişte păsări mari, cu gîturi foarte lungi şi ciocuri încovoiate, probabil condori. Fernando îl auzise de cîteva ori pe Luca vorbind despre Los Angeles. Coborîseră cu un jeep spre vale, iar lîngă marginea drumului se zăreau nişte luminiţe ciudate, despre care Fario spusese că proveneau de la licurici uriaşi. Ajunseseră la un rîu, unde îi aştepta o şalupă, cu care călătoriseră un timp. Cum se chema rîul? Nu-şi amintea. Ştia doar că numele era alcătuit din silabe indentice. Caio-Caio? Palo-Palo? Dacă şi-ar aminti, ar şti poate unde se află acum! Şalupa se oprise, după o cursă nu prea lungă. Acostaseră în apropierea unui pod. Urcaseră sus, pînă la autostradă. Acolo îi aştepta o altă maşină. Cînd se urcaseră în ea, Fario întrebase:

— Şi pe urmă ce-o să facem cu el, bătrîne?

— Depinde! observase, rîzînd, Luca. Dacă şeful e şi el de părere că ne poate fi de folos, îl mai jucăm. Dacă nu...

De atunci, goneau pe șosea — „mereu spre sud", cum îl auzise în cîteva rînduri pe Fario spunînd. Vegetația devenea tot mai densă. Treceau pe lîngă păduri înalte, cu înfățișare tropicală. Spuseseră iar ceva despre Los Angeles. Ploua, o ploaie deasă, aproape neîntreruptă. Cînd opriseră, ca să ia benzină, cineva li se adresă pe nemțește. Mîncase atunci cu poftă niște sandvișuri, cu ochii pe jumătate închiși. Pe urmă, porniseră mai departe. Și din nou, la o barieră, auzise un motociclist apostrofîndu-l în limba germană pe Fario, care îl lovise : „Hergott, du Unbeholfener !" [1] Și iarăși ploaia, pădurile înalte, strigătul strident al unei păsări necunoscute, clădiri cu o arhitectură aducînd cu cea germană !

Faptele păreau contradictorii : Los Angeles se afla în Statele Unite, dar o regiune compact locuită de germani nu cunoștea în California. Să-l fi dus în Germania ? Ce păcat că nu-și aducea aminte de numele, alcătuit din două silabe identice, al rîului pe care navigaseră. Fario îl pomenise de cîteva ori...

Luca duse sticla de coniac la gură și trase o dușcă.

— Ai grijă, să nu te miroasă Don Cristobal ! zise Fario, care-l zărise în oglindă.

— Tacă-ți gura ! veni scurt răspunsul.

...Acum Fernando știa de ce îl răpiseră ! Credeau că el îl ucisese pe bancherul Possa, cu care banditii aceștia aveau o socoteală. De fapt, nici el nu știa cine îl omorîse.

[1] Dumnezeule, neajutorat mai ești ! (în limba germană)

— Yeco! Uite un stol întreg de păsări Yeco, bătrîne! spuse Fario, arătînd spre niște zburătoare care scoteau strigătele stridente remarcate mai demult de doctor.

Pasărea Yeco! Fernando învățase despre ea în liceu. În ce țară trăia? Parcă în... Își aminti deodată și numele rîului pe care navigaseră mai înainte cu șalupa: Bio-bio. Acum totul era limpede: se afla în Chile! Bio-bio era un mic rîu navigabil, din provincia cu același nume, unde se găsea și orașul Los Angeles, cel *chilian* și *nu* cel din S.U.A.! Iar mai la sud, unde ajunseseră apoi cu mașina, se afla „La Region de Los Lagos", unde o mare parte a populației era alcătuită din germani. Unii veniseră aci încă din secolul al XIX-lea și ajunseseră cu timpul să alcătuiască un nucleu omogen, care rezistase asimilării, așa-zisa „regiune de imigrație germană". Pădurile erau aci vestitele „selvas" chiliene, mari păduri tropicale și precipitațiile se ridicau pe alocuri la cinci metri anual, deoarece norii venind dinspre Pacific întîlneau bariera Cordilierilor de coastă și erau obligați să-și deșerte încărcătura lichidă. Își aminti deodată de profesorul său de geografie, care le povestea în glumă că aici plouă... 13 luni într-un an.

5. SINGURA SCĂPARE

Înserarea coborîse de-a binelea. Primul gînd al lui Fernando fu să vorbească cu răpitorii săi. Voia să le spună că de fapt el nu știe nimic despre Possa, iar dacă-l

ucisese o făcuse sub influenţa unor forţe pe care nu le cunoştea. Dar îl vor crede oare ? Şi apoi, asta însemna să se dea de gol că se trezise ! Cît timp îl considerau încă amorţit, avea faţă de ei un oarecare avantaj, mai ales că se simţea odihnit şi puternic, capabil să acţioneze.

În faţa maşinii, puţin spre stînga, zări printre pleoapele întredeschise silueta unui vulcan cu conul alb. Pe marginea drumului apăruse o pancardă, pe care scria „Valdivia". Valdivia, îşi aminti el, era numele unei provincii din „La Region de Los Lagos".

Luca mai trase o dată din sticla de coniac şi începu să-i dea lui Fario sfaturi. Glasul i se cam împleticea.

— Bagă-ţi minţile în cap, Fario... ne apropiem de Villa Rucos. Don Cristobal va face spume la gură că ne-a scăpat Possa. Să-l prezentăm pe doctorul ăsta ca pe-un tîlhar de primul rang, a cărui capturare ne va prilejui mari lovituri. Să-i lăudăm talentul în ce priveşte ghicirea gîndurilor, să explicăm ce poate aduce asta... Şi pe urmă trebuie să-l ajutăm pe şef să-i stoarcă mărturia.

— Ascultă bătrîne... dar dacă n-are nimic de spus ?

— Ai uitat de misiva către Possa ? Cea pe care ai şterpelit-o la poşta din Arilla şi pe care pînă la urmă ţi-a furat-o ?

— E drept. Nu-s însă chiar sigur că el era expeditorul. Am luat-o din teanc. Poate că altcineva a dus-o la poştă.

— Cine altcineva ? Faci pe prostul ! Pe urmă, nu l-a

ucis el pe bancher, după ce l-a atras cu scrisoarea în cursă ?

— Așa-i, Luca ! Să nu crezi că mi-e milă de el. L-aș curăța și acum, pe cinstea mea, dar mai bine să-i vină șeful de hac.

Începuse din nou să plouă mărunt.

— Îți amintești de băiatul acela ? spuse Luca rîzînd. Se ascunsese în portbagajul mașinii !

Lui Fernando i se strînse inima.

— Al naibii ! replică Fario. Era Giulio, „prietenul" lui Silva. Abia cînd a vrut să se strecoare și-n elicopter l-ai prins.

— Așa-i !

— S-a luptat cu tine ca un diavol, bătrîne !... Bine că eram eu pe acolo și te-am scăpat... De fapt, nici n-am vrut să-i crăp mucosului capul. Dar de ce s-a băgat în treburile noastre ? !

Un nod i se așezase lui Fernando în gît, sugrumîndu-l aproape.

Spre sud se distingeau luminile unui oraș și cîtva timp automobilul goni spre ele. Fernando înțelese că era în mîinile unor criminali periculoși și că trebuia să acționeze în legitimă apărare. Ritmul mașinii parcă scanda „Asasinii lui Giulio", „Asasinii lui Giulio"...

— Ai grijă, Fario ! Încetinește. Trebuie îndată să cotești spre Villa Rucos ! spuse Luca.

— Există o singură scăpare ! se gîndi Fernando. Lupta deschisă cu cei doi gangsteri ar fi fost inegală, imposibil

de susţinut în condiţii normale şi nici n-ar fi ştiut cum s-o înceapă. Era nevoit să provoace o recepţie telepatică. Trebuia să pătrundă în gîndurile unuia dintre oamenii cu care se afla, să-i asimileze personalitatea, astfel ca să înveţe de la el cum să procedeze. Pe care să-l aleagă ? Pe cel mai puternic şi abil — pe Luca. Unde avea să-l ducă această nouă cădere ? Nu putea şti. Dar altfel era pierdut.

— Încetineşte, Fario ! spuse Luca. Intrăm în cotitură...

— Tipul e tot amorţit ? întrebă Fario. Trecem îndată pe lîngă clădirea motelului, unde e foială mare. Ia fă-i proba !

Doctorul îşi încordă toată energia. Simţi o împunsătură de ac, apoi acul se răsuci îndelung în carne. Izbuti să nici nu tresară.

— E-n regulă, Fario ! spuse Luca.

Luminile oraşului erau acum foarte aproape, la cel mult şapte sau opt kilometri, iar în maşină mirosea tare a coniac. Cînd automobilul coti, doctorul îşi concentră, cu toată intensitatea, atenţia receptivă spre omul din dreapta sa. În cîteva clipe, fluxul mintal al acestuia îl invadă, pînă ce îl copleşi. O prăpastie se deschise ! Era acum altul : un individ şiret, brutal, fără scrupule. Îşi simţea ochii neîndurători, pumnul greu. Ştia că trebuie să-i facă inofensivi pe bandiţi, apoi să fugă spre oraşul pe care-l zărise. Simţea o sete cumplită de răzbunare. Oamenii aceştia îl uciseseră pe Giulio, se pregăteau să-l tortureze, să-l omoare pe el ! În Fernando creşteau im-

pulsuri pătimașe, se ridica o forță nebănuită, de nestăpînit.

Și deodată, pumnul doctorului se abătu, năprasnic, spre Luca. Sîngele îi țîșni acestuia din arcada stîngă, stropindu-i mîna. Îl văzu prăbușindu-se pe spate, apoi revenindu-și neașteptat de repede. Silva ghici intenția lui Luca de a duce mîna dreaptă spre revolver. O apucă într-o strînsoare de fier și luă micul pumnal pe care recepționase că banditul îl are în haină. Cînd Luca îl văzu sclipind, încercă să-l lovească în față cu pumnul stîng. Dar coniacul îl slăbise și lovitura nimeri alături, abia atingîndu-i doctorului urechea. Fernando ridică mîna înarmată, dar pumnalul nu se înfipse în trupul banditului. În timp ce arma se precipita, o licărire de luciditate îl opri pe Fernando de la crimă, făcîndu-l să întoarcă lama în sus. Îl lovi pe Luca cu mînerul pumnalului, de mai multe ori, pînă cînd acesta nu mai mișcă.

Fario oprise mașina. De Silva coborî și îl așteptă calm. Știa că avea acum expresia lui Luca. Banditul coborî. Cînd îl zări pe doctor, strigă înnebunit : „Ești Luca sau de Silva ?" și fără să aștepte vreun răspuns, începu să fugă de-a lungul drumului, spre clădirea motelului. După vreo cîțiva pași, se întoarse pe jumătate spre doctor, dar Fernando îi ghici intenția cu o fracțiune de secundă mai înainte și se feri. Fario trase, dar nu nimeri. Continuă apoi să fugă, sări peste șanțul drumului și se pierdu în desișul pădurii tropicale.

Doctorul îl scoase pe Luca din mașină. Continua să se afle în nesimțire. Se urcă apoi la volanul mașinii, întoarse, și-n cîteva clipe ieși din nou în șoseaua mare. Dinspre pădure se auzea urletul unor fiare. Poate că descoperiseră trupul lui Luca. Poate că îl atacaseră pe Fario.

Mașina se apropia de oraș. Din depărtare se zărea acum portul. Era Valdivia, o localitate de vreo cincizeci de mii de locuitori, însemnat centru al vînătorilor de balene chilieni.

În Fernando se desfășura o luptă grea. Acum era Luca. Se gîndea ce „lovituri" poate da prin oraș. Se bucura la gîndul că ar putea jefui o ceasornicărie sau un magazin de bijuterii, a căror așezare Luca i-o transmisese. Știa cum va lovi pe toți cei care i s-ar fi pus în cale, știa unde va duce apoi marfa ca s-o vîndă. Dar, în același timp, eul său nu se topise cu totul : veghea și lupta să se smulgă din ghearele fantomei lui Luca, avertizîndu-l asupra grozăviilor de care devenea capabil dacă nu reușea.

Orașul era la mai puțin de un kilometru, cînd doctorul simți cum strigoiul bate în retragere. Totul începu o dată cu cutremurul care zguduise la un moment dat pămîntul, fără să fi avut însă vreo legătură directă cu acesta. Impulsurile lui Luca pieriră pînă la urmă cu totul din el. Îi părea bine că nu-l ucisese, chiar dacă această crimă ar fi fost cu totul scuzabilă.

Mașina intrase în Valdivia. Orașul mai purta încă urmele marilor cutremure din ultimii ani. Acestea distruseseră majoritatea clădirilor și îl transformaseră, prin scufundarea litoralului, într-un port natural, capabil să primească nave cu un deplasament de 5000 de tone. Automobilul trecea printre ruine și construcții noi. Doctorul se uită la ceas. Era opt fără un sfert, seara. Se simțea eliberat de o povară uriașă și era hotărît să nu mai repete niciodată experiența din mașină, reluîndu-și eforturile de a se elibera din boală.

Primul său gînd fu să telefoneze la hanul „Oliver Cromwell". Opri mașina și-l întrebă pe un metis între două vîrste unde era poșta. Acesta începu să-i explice, dar deodată Fernando înțelese cu spaimă că începe să-i recepționeze fără să vrea fluxul mintal. Apăsă pe accelerator, abandonîndu-l năuc pe trotuar. Intrase deci din nou în starea de suprareceptivitate psihică pe care o cunoscuse la Ciudad de Mexico, cînd boala se dezlănțuise!

Colindă multă vreme cu mașina prin oraș. Oare Luca se trezise și pornise în urmărirea lui? Capul îi zumzăia ca un stup de albine. Gîndurile trecătorilor îl învăluiau, ca o uriașă pînză de păianjen. Deodată, un polițist îi făcu semn să oprească. Se sperie, gîndindu-se că îl va legitima. În realitate, îi ceru doar să retragă mașina într-un gang. De-a lungul arterei principale, de

ambele părţi, se strînseseră mulţi oameni. Oraşul era tocmai vizitat de şeful unei junte dintr-o ţară vecină. Maşina oficială apăru. Tiranul stătea în picioare şi saluta în toate părţile. Pieptul, cu trei rînduri de decoraţii aurii, îi crescuse parcă, umflat de vanitate şi siguranţă de sine. „Eu ! Eu, eu ! — îi transmitea lui Fernando fluxul mintal al dictatorului. Sînt mai înţelept decît ceilalţi oameni, ştiu mai bine ce anume au nevoie decît ştiu ei. Nu mă interesează simţirea şi vrerea lor. Eu judec şi hotărăsc pentru toţi. Sînt un titan. Eu, eu, eu, eu..." Îşi astupă urechile şi închise ochii, dar fluxul persistă, pînă ce tot convoiul de maşini trecu. Fernando se gîndi că ar fi fost îngrozitor să nu poată scăpa de el, mai îngrozitor decît fusese identificarea cu Luca. Luca ucidea cîţiva oameni. Tiranul comitea genociduri, îngenunchind cugete şi voinţe, tot ce-i mai bun în oameni...

Parcă automobilul pe o stradă dosnică.

La un moment dat, se simţi cuprins într-un puternic flux muzical, fără să ştie de unde venea. I se părea că execută la vioară un adevărat concert, într-un ritm înadins accelerat, ca să-l trăiască integral în numai cîteva minute. Simţea, ca şi cum el ar fi fost executantul, fiecare trăsătură de arcuş, fiecare vibraţie a degetelor ; îl vedea pe dirijor indicîndu-i intrările. Cînd ajunse la Ciaccona lui Bach, dintr-un gang întunecos se ivi un om. Era de statura lui, numai cu puţin mai scund, dar şchiopăta uşor. În mîna dreaptă ţinea un baston cu mîner de argint, iar în stînga cutia unei viori. Atunci

înțelese. Psihicul acestui om îl subjugase, chiar înainte de-l zărise. Lui Fernando i se părea că execută mai departe Ciaccona, în timp ce îl privea hipnotizat.

Ceea ce a urmat s-a petrecut fulgerător. Doi indivizi s-au năpustit, din umbra unei case, asupra violonistului. Unul l-a imobilizat, iar celălalt l-a lovit cu un obiect greu în cap. Fernando simți că i se despică lui în două capul. Omul nu avu timp nici să țipe. Îl scotociră prin buzunarul hainei, luară ceva și apoi fugiră...

Visa sau trăia aievea această dramă ? Nu știa sigur. Dar se simțea Kurt Dietrich, un artist din Zürich, venit să dea concerte la Valdivia.

Mai tîrziu și-a amintit ca prin negură ce s-a întîmplat în ceasurile următoare. A coborît din mașină. Șchiopăta ușor, exact ca celălalt. Fernando l-a privit pe violonist și i s-a părut că se uită într-o oglindă. Kurt Dietrich era mort. I-a scos hainele și le-a îmbrăcat. I-a luat bastonul cu mîner de argint. Cadavrul l-a tîrît pînă la canalul din apropiere și l-a aruncat acolo, fără să știe de ce. Apoi a pornit spre sala de concert, strîngînd cutia viorii sub braț. Știa că fiecare gest al său era al lui Kurt Dietrich.

În sfîrșit, a ajuns. Cînd de Silva, alias Dietrich, a apărut pe scenă, în sală au izbucnit aplauze puternice, apoi cineva din primele bănci a șoptit : „Parcă s-a bronzat", iar altcineva i-a răspuns : „O fi făcut plajă la Vina del Mar". Dirijorul a ridicat bagheta și orchestra a pornit. După ce a cîntat concertul pentru vioară

și orchestră de Beethoven, a auzit pe un flautist șoptind : „Ce schimbat este !“ „Eu îi recunosc fiecare mișcare“, l-a contrazis suflătorul de alături. I s-a părut că dirijorul l-a privit într-un mod ciudat, dar în timp ce publicul îl ovaționa, i-a strîns mîna cu căldură, spunîndu-i : „Wunderbar, Herr Dietrich !“ [1]

A fost un triumf. După aceea, de Silva a participat la o masă dată în cinstea sa. A ținut și un toast, dar nu-și amintea ce-a spus. Un singur lucru ținea minte. În fața sa ședeau două femei de o rară frumusețe, care îl învăluiau în priviri calde, admirative. Cu una a și dansat. Dar cu cît se uita mai mult la ele, cu atît mai puternic în minte îi apărea o siluetă grațioasă, care se profila pe un geam translucid, undeva departe, într-o altă lume. Nu-și amintea însă numele ei.

Dimineața se trezise la principalul hotel din Valdivia, într-o cameră cu mobilă veche, spaniolă. Se simțea obosit, cu capul greu...

7. MAȘINA NEAGRĂ

Delida Alvarez avea motive să fie mulțumită. Hanul era ințesat de oaspeți, fișierul i se îmbogățea, iar încasările atingeau sume neașteptate. Ca-ntotdeauna în asemenea împrejurări, îl angajase temporar și pe José, lustragiul din Valles, care o ajuta pe Margeritta la

---

[1] „Minunat, domnule Dietrich !“ (în limba germană)

curățenie și la servit. Și totuși, hangița nu se simțea în apele ei. De cînd doctorul de Silva fusese arestat, nimeni n-o mai văzuse bine dispusă. Era nervoasă și-și revărsa adesea arțagul asupra lui Matheo, a Margerittei, a lui José, ba chiar și-a clienților. Omul acesta lăsase un gol mare în urma lui. Îi dăduse, e drept, multă bătaie de cap, dar o și impresionase prin ținuta lui demnă și hotărîtă. Înțelegea acum, în sfîrșit, că de Silva era un om deosebit, care se luptase cu o forță uriașă, o urgie, pe care căutase s-o alunge.

În dimineața aceasta, hangița se sculase anume mai devreme, ca să-l pîndească pe Virgil Albin cînd va coborî să-și ia ceaiul. La ora șapte exact, doctorul își făcu, ca întotdeauna, apariția.

— Bună dimineața, signora! spuse el prietenos și se așeză la masa obișnuită, din colțul de lîngă fereastră.

— Bună dimineața! veni grăbit răspunsul Delidei. În cinci minute ceaiul e gata!

Virgil scoase agenda și începu să schițeze ceva în ea. Pe fața lui prelungă, trăsăturile puternic marcate conturau o mare concentrare. Cît n-ar fi dat Delida să știe ce scria acum, și mai ales ce gîndea! Cînd îi aduse ceaiul, cu obișnuitul corn cu nuci, hangița se așeză în fața lui. Îl fixă cu o curiozitate atît de avidă, încît Albin nu se putut reține să zîmbească.

— Rîdeți de mine! spuse Delida, înciudată. Dar eu nu mai am liniște. Doctorului de Silva i s-a făcut o

mare nedreptate! Știți unde e? mai întrebă ea. M-aș bucura să-mi spuneți că într-adevăr a evadat.

Albin nu răspunse imediat. Își termină liniștit gustarea de dimineață, apoi spuse:

— Încă puțină răbdare, signora Delida! Sper să aflăm totul foarte curînd. Promit că o să vă țin la curent!

De afară se auzi zgomotul unui automobil. Era mașina pe care o chemase chiar el.

Tim îl conduse pe Virgil pînă la mașină, cu lătrături care-i cereau insistent să nu fie uitat. Albin îi făcu semn și cîinele urcă bucuros în automobil.

— Bună ziua, signor! spuse șoferul. Dumnezeu cu noi.

Mașina, un Ford vechi de cel puțin treizeci de ani, dar foarte bine întreținut, porni imediat la vale.

— În cît timp putem fi la Valles? întrebă Virgil.

— În jumătate de oră, răspunse șoferul.

— Perfect. Deci la ora nouă fără un sfert. Acolo mă lași să-mi fac singur treburile cu mașina, așa cum ne-am înțeles. La orele două sînt înapoi, în fața hotelului și mă aduci iar încoace.

Virgil își revăzu încă o dată planul în minte: hotelul din Valles, apoi închisoarea, în sfîrșit, la ora 12, comisariatul.

La hotelul din Valles se despărți de șofer. Cîinele rămase în mașină, iar Virgil coborî și intră în vorbă cu portarul. O hîrtie de zece dolari îl ajută să afle că doi indivizi, cu semnalmentele lui Fario și Luca, înnopta-

seră la hotel în ajunul dispariției lui Fernando. Se înregistraseră sub nume false. Dimineața, în fața hotelului, îi așteptase un automobil negru, scund, cu numărul acoperit de praf. Mai mult nu putu afla. Plecă apoi spre închisoarea de lîngă Valles. Drumul era înecat în colb, căci nu plouase de mai multe zile. Ajunse în puțină vreme acolo. Noul paznic se afla în prag. Îl înlocuia pe Renatto, care se afla internat în spital.

— Nici un pensionar, papa Gonzales ? întrebă Virgil prietenos, coborînd din mașină.

— Nici unul ! răspunse amabil bătrînul. Abia mîine mi-i aduce pe primii doi, niște bătăuși din Telcuan. Dar... dumneata de unde mă știi ?

— Cine nu-l cunoaște pe papa Gonzales ? spuse Albin, deși abia în dimineața aceea îi aflase numele. Îmi îngădui să vizitez închisoarea ? Sînt ziarist și mă interesează evadarea lui de Silva.

— Aha ! Doctorul acela... De ce să nu vă las ? Închisoarea e doar pustie... Tutun aveți ? întrebă papa Gonzales.

— Cum să nu ! spuse Virgil. Uite o cutie care o să-ți placă.

Albin cercetă îndelung fortul. Bătrînul îi dădu toate lămuririle, pe cît le cunoștea. În celula lui Fernando, Virgil studie cu atenție gratiile ferestrei. Zăbrelele nu purtau nici o urmă de pilire. Deci Silva nici nu încercase să folosească trusa de evadare ! Albin se interesă apoi de poziția în care fusese găsit Renatto. Privi înde-

lung locul şi făcu cîteva măsurători. Părea satisfăcut de rezultat. Cînd ieşi afară din clădirea închisorii, îi mulţumi lui papa Gonzales.

Era ora unsprezece şi soarele dogorea puternic. Chemă cîinele, care şezuse pînă atunci în maşină şi-i dădu să miroasă o bluză ruptă a lui Giulio, pe care şi-o procurase de la Arilla. Tim se duse mai întîi la bananierul pe care băiatul se căţărase şi adulmecă îndelung acolo. Apoi, la îndemnul lui Virgil, porni mai departe, cu botul în pămînt. După vreo douăzeci de metri, se opri iar. Acolo se vedeau vag urmele unei maşini care trecuse printr-un pămînt cleios. Doctorul reveni la intrarea închisorii şi îi dădu cîinelui să miroasă o cămaşă a lui Fernando. Tim recunoscu mirosul şi începu să latre agitat. Urmele nu le găsi însă imediat. După cîteva minute le descoperi totuşi şi îl duse pe Victor Albin tot la locul unde se distingeau semnele cauciucurilor imprimate în pămîntul cleios...

8. MANUEL BUSCHETTI

— Vă mulţumesc că v-aţi prezentat atît de prompt la noi.

Cuvintele acestea fuseseră rostite cu o amabilitate uşor afectată de către comisarul Flavio Rimini. Subcomisarul Vargas ieşea tocmai, cam indispus, din birou.

— Unii oameni au oroare de comisariate şi de poliţişti, continuă el. Nimic mai greşit. Ca în orice profe-

siune, există oameni şi oameni. Funcţiunea pe care o îndeplinim în organismul social este de aşa natură, încît nici o societate nu se poate lipsi de noi!

Virgil Albin încuviinţă şi îl privi cu atenţie pe comisar. Avea o faţă lată, de o mare mobilitate, în care jucau fără încetare doi ochi prelungi, aducînd cu tipul japonez.

— Era şi firesc să răspund chemării dumneavoastră, spuse Virgil, corect şi ferm. Să ştiţi însă că sînt în perfectă ordine cu paşaportul, inclusiv vizele de rigoare.

— Nici nu mă îndoiesc! observă comisarul. Sînteţi un om al datoriei şi ordinii... Voiam totuşi să discut cu dumneavoastră... să vă fac, într-un fel, o recomandare...

— Vă ascult! spuse lapidar Virgil.

Comisarul purta în mîna stîngă un inel de aur, cu o efigie reprezentînd un vechi castel spaniol. Bătu uşor în inel cu arătătorul mîinii drepte, cu un gest care-i era probabil obişnuit, apoi zîmbi larg.

— Oricît de îndatoritori sîntem aici faţă de turişti, trebuie să vă spun că acţiunea dumneavoastră de... detectiv amator... contravine normelor noastre. Sînt informat că aţi întreprins o cercetare personală privind crima prietenului dumneavoastră, doctorul de Silva.

— Exact, domnule comisar, spuse Albin, de Silva îmi este prieten, bun prieten.

— De ce nu lăsaţi ca cercetările să-şi urmeze cursul?

Afacerea este cît se poate de limpede. Nu văd cine s-ar mai putea îndoi de vinovăția doctorului Fernando de Silva !

— Eu, de pildă, domnule comisar. Am serioase dubii.

— Bine, dar sînt atîtea probe evidente ! Ceea ce nu cunoaștem încă sînt mobilurile. Vocea lui Rimini exprima o convingere fermă. Și continuă : Să reconstituim, dacă doriți, lucrurile : Doctorul de Silva sosește, aparent, fără un scop precis, la Arilla. Închiriază „Turnul Verde", prielnic prin izolarea lui, și-l momește, probabil printr-o scrisoare, pe bancherul Mario de Farres y Possa să vină la el. Îl ucide în turn, apoi aruncă cadavrul afară. Întemnițat la Valles, atacă paznicul, pentru a putea evada, după ce n-a reușit să folosească uneltele de evadare pe care i le-a adus Margeritta într-un coș cu mîncare. Ce vi se pare îndoielnic ?

— Multe, domnule comisar, spuse Albin, cu o voce foarte sigură. Sînteți pe o pistă cu totul greșită.

— Aveți contraargumente ? întrebă Rimini, ușor descumpănit.

— Spuneți-mi, ce criminal lucid așază cadavrul celui ucis în fața casei și apoi se culcă liniștit, așteptînd poliția ? Apoi, ce cusur avea trusa de evadare a lui Fernando, ca să bănuiți că a încercat-o și nu a reușit să o folosească ? Sînt informat ce piese conținea și pot să vă spun că trusa era perfect utilizabilă. Totuși, pe zăbrelele celulei nu există nici o urmă din care să rezulte că a fost încercată.

— Înţeleg raţionamentul dumneavoastră, spuse comisarul, pe un glas mai puţin sigur. Continuaţi, vă rog !

— Aveţi la îndemînă drugul cu care a fost atacat paznicul Renatto ?

Comisarul şovăi cîteva clipe, apoi scoase dintr-un dulap metalic corpul delict ca şi copia amprentelor. Le puse în faţa lui Virgil, care le examină cu multă atenţie.

— Domnule Rimini, amprentele acestora dovedesc contrariul a ceea ce credeţi ! spuse Albin calm. Priviţi atent ! Poziţia lor faţă de drug este cu totul nefirească. Nimeni nu ţine aşa un drug cu care vrea să lovească ! Să reconstituim lucrurile, dacă vreţi...

Gestul îl convinse pe comisar.

— E deci vorba de o mistificare, continuă, sigur, Virgil. Foarte simplu : cineva a apăsat în grabă, fără să se gîndească cum o face, degetele lui Fernando pe drug, pentru ca vina să cadă asupra lui. A făcut-o probabil chiar adevăratul atacator, pe care Renatto nu l-a văzut.

— Mă puneţi pe gînduri ! spuse, în sfîrşit, comisarul, Bine... dar atunci de ce a fugit de Silva ?

— Cine vă spune că a fugit ? A dispărut şi, personal, bănuiesc că a fost răpit. Dar, în sfîrşit, poate că vă interesează o fotografie. Am pătruns ieri seara, în cursul cercetărilor mele „nepotrivite", în „Turnul Verde" şi am surprins doi indivizi „la lucru". Îi vedeţi pe amîndoi în imagine.

Comisarul luă fotografia din mîna lui Albin și sări în picioare, de parcă ar fi fost curentat.

— Bine, dar acesta e Buschetti, Manuel Buschetti ! !

Era acum rîndul lui Virgil să fie mirat.

— Buschetti, din banda „Puma", e unul din cei mai periculoși bandiți din zona Mării Caraibilor ! INTERPOL-ul îl urmărește de ani de zile ! Are pe conștiință douăzeci de jafuri și opt crime !

— Poate că aceasta a fost a noua... Deci el ar putea fi, eventual, asasinul bancherului... Dar celălalt individ din fotografie ? întrebă Virgil.

— Nu-l recunosc. Voi verifica însă.

— O ultimă informație, care vă poate fi de folos. Ieri noapte, ieșind din „Turnul Verde", am găsit scrisoarea prin care Possa era ademenit să vină la han. A fost expediată din Arilla.

— Extraordinar ! O aveți aci ? bîigui comisarul.

— Iat-o ! Cred că Buschetti sau tovarășul său a expediat-o.

Rimini luă hîrtia din mîna lui Virgil. Cînd își aruncă privirea pe ea, păli brusc.

— Nu mai pricep nimic !... E scrisul guvernatorului insulei : Theobald Noris !... Erau prieteni... Dar nu poate fi nici o legătură !

— Nu vă neliniștiți, domnule comisar. Sînt grafolog și vă pot spune că este vorba de o scrisoare falsificată.

— Nemaipomenit !... Cu elan iberic, comisarul întinse ambele brațe spre Virgil. Domnule doctor Albin,

nu pot decît să vă mulţumesc pentru tot ce faceţi în scopul dezlegării acestui caz!

— Nu mai mă mustraţi pentru amestecul meu?

— Deci de Silva nu l-a ucis pe bancher şi nu l-a atacat pe paznic! observă comisarul, fără să-i răspundă.

— Asta nu-i chiar atît de sigur! spuse Virgil, după o ezitare. Pe paznic nu l-a atacat, dar pe bancher s-ar putea să-l fi... Fernando de Silva nu este însă în nici un caz vinovat, adăugă el repede.

Comisarul îl privi foarte nedumerit, dar nu mai zise nimic.

9. MIROASE A SULF

Fernando coborî în grabă scara hotelului. Încetase să mai fie Kurt Dietrich, deşi îi purta hainele. Era iar el însuşi. Pentru cît timp, nu ştia. Trecu repede pe lîngă portar şi zvîrli cheia camerei pe tejghea. Portarul spuse parcă ceva, dar nu-i dădu nici o atenţie. Ieşi prin uşa rotitoare. Afară strălucea soarele de amiază. Era ora 12 şi un sfert. În faţa hotelului, două case îmbrăcate în plăci de lemn aşezate asemeni solzilor de peşte, cu perdele de dantelă la ferestre, aminteau stilul clădirilor germane.

Ce trebuia să facă? Trecea printr-o perioadă mai bună, de luciditate. Zumzetul fluxurilor mintale înconjurătoare nu dispăruse. Le percepea vag, în surdină,

dar destul de numeroase. Trebuia să lupte din răsputeri pentru a se elibera de ele, pentru a rămîne el însuşi. Porni pe stradă, grăbit. Fluxurile mintale îl urmăreau, ca nişte şerpi. Cîţiva oameni îl salutară. Reţinu imaginea unui bărbat cu părul tuns scurt şi faţa roşie. Îl cunoşteau probabil de la concert. Îşi aminti de cele întîmplate şi se temu să nu redevină Kurt Dietrich. Se gîndi intens la Margeritta şi la Virgil.

Deodată îşi aminti că nu departe de Osorno, un celebru psihiatru chilian conducea un sanatoriu. Acolo trebuia să ajungă! Începu să gonească spre strada unde abandonase maşina.

Fugea şi se gîndea la Margeritta, la Virgil, la Giulio. Îşi chema în amintire clipele trăite cu ei.

— Ia uite cum aleargă domnul acela! strigă un băiat în pantaloni tirolezi. Parcă ar veni satana pe urmele lui...

Acum Fernando era departe. În sfîrşit, se opri din fugă. Ajunsese chiar în apropierea străzii dosnice unde lăsase maşina! Inima îi bătea să se rupă. Va mai găsi oare automobilul? Da, era acolo! Costumul lui zăcea aruncat pe bancheta din spate. Fără să ştie de ce, îşi aminti de Fario şi Luca, cu un fior. Îi vor ieşi poate înainte, cu revolverele întinse?

Automobilul porni. „Bernardo Garcia, la el trebuie să ajung!" îşi zise el. Ultima dată se văzuseră la congresul neurologilor de la Caracas. Acum doi ani. Un tînăr jovial, amabil şi excelent pregătit. Erau în relaţii

de stimă reciprocă. Cu mașina putea ajunge la el în cel mult trei-patru ore.

La ieșirea din Valdivia, în plină natură, se simți mai liniștit. Zumzetul „celorlalți încetase". Avea sentimentul unei mari ușurări. Deodată, din motor răzbiră pocnituri. O pană ? Nu ! Benzina era pe sfîrșite. Să se întoarcă în oraș ? În nici un caz ! Acolo era pentru el infernul. Zări în depărtare semnul indicator al apropierii unei stații de benzină. Va izbuti să ajungă pînă la ea ? Pocniturile motorului deveneau tot mai dese și mai puternice. Dintr-o clipă într-alta se aștepta ca mașina să se oprească și avea impresia că înaintează exasperant de încet.

În sfîrșit, după o cotitură, se ivi silueta stației, la vreo cinci sute de metri depărtare. Cîteva pocnituri violente zguduiră automobilul și vehiculul încremeni. Fernando coborî. Abia cînd începu să împingă mașina își dădu seama cît de obosit era. Va izbuti să-și atingă țelul ? Se îndoia, dar nu abandonă lupta. Sudoarea îi șiroia pe frunte, iar stația îi apărea ca o fata morgana a deșertului : parcă fugea de el, amăgindu-l. Continuă să împingă, într-un efort tenace și neîntrerupt.

Ajunse sleit de puteri și ceru benzină cu o voce pe care singur nu și-o recunoscu.

Dincolo de stația de benzină, un tînăr slab ședea pe un scăunel, în șanțul de la marginea șoselei. Ținea mîna întinsă, cerșind. Capul uriaș, ochii pierduți îl arătau a fi un idiot din naștere. Doctorul tresări înspăimîntat,

dar fu bucuros că nu recepționă decît un flux mintal slab, căruia îi rezistă cu ușurință. Acceleră mașina pînă ce atinse 130 de kilometri pe oră.

Din nou se gîndi că ar fi trebuit să intre la un oficiu poștal și să telegrafieze prietenilor din Arilla. Dar îi era teamă. Risca să întîlnească atîția oameni ! Zumzetul ar fi pornit iar și cine știe dacă nu s-ar fi trezit din nou cu personalitatea furată. Mai important era să ajungă la Bernardo Garcia. Avea să-i ceară să-l izoleze, pentru ca să-și revină. La o cotitură a șoselei zări cabina unui post telefonic rutier.

Avea moneda metalică necesară convorbirii și dădu ușor de psihiatru. Îi spuse doar că e bolnav și că se află în drum spre el. Garcia îi promise imediat o rezervă.

...Parcursese spre sud, după socoteala lui, peste jumătate din drum. Soarele ardea tot mai puternic, dar pămîntul era pretutindeni îmbibat cu apă. Vegetația din jur devenise luxuriantă. Trecu printr-o pădure cu arbori giganți — cei mai mulți aveau peste 60 de metri înălțime. La cîțiva observă vîrfurile carbonizate, probabil datorită trăsnetelor care-i loviseră. Din loc în loc, răsuna deslușit zgomotul gaterelor și ferăstraielor mecanice. Se afla în regiunea marilor exploatări forestiere chiliene. Cîte lucruri nu l-ar fi interesat aici în alte împrejurări. Dar acum, un singur lucru conta : să ajungă cît mai repede la sanatoriu. Pădurea se sfîrși, făcînd loc unor coline, cu tufe de măceși și de mure, asemenea unor valuri verzi. Șoseaua urca în serpentine. Din loc

în loc, din pămînt țîșneau adevărate fîntîni arteziene, de la care porneau la vale pîraie repezi și bogate.

Apăsă la maximum acceleratorul. Trecu de orașul Osorno, ocolindu-l pe la est și își continuă drumul spre sud-vest, pe șoseaua indicată la telefon de Bernardo. Acum mașina alerga vîjîind spre un lac de un albastru ireal, în care se oglindea un vulcan uriaș, înnegrit de lavă sub conul alb de zăpadă. Vulcanul Osorno? În acest caz era vorba de lacul Llanquihue, care se afla în pitoreasca „Elveție chiliană". Iar mai departe se profila alt vulcan, parcă și mai înalt, desigur vestitul Tronador. Mașina trecea pe lîngă fîșii largi de lavă uscată, iar în nas îi urca mirosul înecăcios al sulfului. Își imagină cum i-ar fi scîrțîit lava sub picioare, dacă ar fi coborît.

Indicatorul de viteză arăta acum 160 de kilometri pe oră.

10. O LOVITURĂ DE MAESTRU

În noaptea aceea, Virgil Albin nu izbuti să doarmă. Îl obseda convorbirea pe care o avusese cu un marinar în hanul de la Peralta. Cînd se amețise bine, marinarul îi vorbise de Luca și îi mărturisise că acesta se ducea mereu în Chile, unde își avea sediul șeful lui. „Dar Chile — își spunea Albin — este o țară imensă și... cine știe dacă informația era cu totul exactă." Să plece acolo? Nu cunoștea în Chile decît pe niște psihiatri, cu care

luase parte la un congres științific. Sigur era că trebuia să valorifice indicația!

Pentru a treia oară, lui Virgil i se păru că cineva a bătut în fereastra camerei lui. Poate vreo pasăre, poate cineva care ciocănea. Sau poate că se ridicase un vînt, care stîrnea nisipul plajei. Se întoarse pe partea cealaltă, cînd pocniturile răsunară din nou, de data aceasta mai deslușite și mai puternice, amenințînd să spargă geamul. Deschise fereastra și abia avu timp să se ferească de un pumn de pietricele aruncate de jos. Îl recunoscu pe Carlos, care dîrdîia de frig.

— Domnule Albin, răsună vocea emoționată a băiețașului, veniți repede jos!

— Ce s-a întîmplat?

Nu deslușí răspunsul; dar se îmbrăcă imediat și coborî în fața hanului. Îi puse mai întîi lui Carlos o jachetă pe umeri, apoi îl întrebă din nou ce se petrecuse.

— Iertați-mă, dar n-am voie să vă spun! zise Carlos grav și misterios. Vă rog mult să aveți toată încrederea și să veniți cu mine.

Virgil îl privi nedumerit. O clipă îi trecu prin minte că se întorsese Fernando. Apoi se gîndi că i se întinde o cursă, dar respinse curînd acest gînd, privind în ochii cinstiți ai copilului.

— Bine, Carlos, vin! Mă reped sus să-mi aduc lanterna.

— Aduceți-vă și geanta, cu bandajele și spirtul! zise Carlos și un plîns întretăiat de sughițuri îl podidi

Doctorul își aduse geanta și lanterna cu o repeziciune care îl uimi pe Carlos. Porniră spre pădure, cu Tim după ei.

Albin îi întinse lui Carlos o prăjitură.

— Pot s-o păstrez pentru el? întrebă acesta. E tare slăbit! De ieri de la prînz îl veghem...

— Pentru bolnavul vostru? Nu e nevoie. Ca întotdeauna, am luat în geantă și ceva alimente. Hai, îmbucă.

„Cine să fie oare bolnavul? se întreba Virgil. De Silva? Vreun băiat care se accidentase? Dar de ce atîta taină?" Mergeau repede prin pădure, cînd în depărtare apăru lumina schimbătoare a unui foc.

— S-a ascuns aici, în coliba pregătită pentru evadarea lui signor Fernando, zise Carlos.

Curînd ajunseră la copii. În colibă, pe un pat de frunze, era culcat Giulio! Cînd îl zări pe Albin, încercă să se ridice într-un cot, dar se prăbuși. Capul îi era legat cu o bucată de pînză și avea fața albă ca varul. Doctorul îi făcu semn să nu spună deocamdată nici un cuvînt. Scoase din geantă o sticluță în care ținea un lichid întăritor — un amestec de miere și lapte, puternic vitaminizat — și i-l dădu să bea. Îi cercetă rănile, care din fericire nu erau prea grave, și îi făcu pansamentele necesare, iar la urmă o injecție fortifiantă.

— Signor Albin, începu băiatul, să știți că Fario și Luca l-au răpit pe doctorul Fernando...

Apoi îi povesti cum se ascunsese în portbagajul mașinii și cum îl descoperiseră la plecarea elicopterului.

Fario era desigur convins că îl omorîse, dar lovitura îl făcuse numai să cadă în nesimțire. Zăcuse două zile acolo, fără să aibă puterea să se ridice.

— Ai auzit unde voiau să-l ducă pe Fernando? întrebă Virgil.

— Au spus de cîteva ori Bio-bio, apoi Valdivia, Rucos.

Albin tresări. Deci în Chile! Marinarul spusese adevărul...

În drum spre „Oliver Cromwell" se hotărî să telefoneze psihiatrilor din Chile pe care-i cunoștea. Avea numele și adresele lor notate în carnetul de la han. Poate că și Fernando se va adresa unuia din ei, dacă va scăpa din mîna banditilor. Acum avea în sfîrșit un punct de reper!

Ieșise din pădure. Carlos și încă un băiat, Gabriel, care îl conduseseră pînă aci, își luară rămas bun de la el. În depărtare se zărea „Turnul Verde" și Virgil mergea într-acolo cu pas ușor, fluierînd. Deodată, Tim începu să latre. Doctorul Albin se opri, dar în aceeași clipă simți că cineva îi apucă mîinile cu o forță extraordinară și i le imobilizează la spate. Cîinele sări curajos asupra omului care îl atacase, dar un alt individ îl culcă la pămînt, cu o lovitură de rangă. Totul se petrecuse fulgerător. Albin se trezi cu mîinile legate și un căluș în gură. Înțelese că era deocamdată inutil să reziste. Important era dacă copiii, de care se despărțise la marginea pădurii, văzuseră cele petrecute. Atacatorii

îl duseră, prin intrarea dosnică, în „Turnul Verde". Curînd ajunse în camera care îi servise lui Fernando ca birou, iar acolo fu așezat într-un fotoliu.

O lampă palidă se aprinse. Virgil avea în fața sa doi oameni cu chipul mascat. Îi recunoscu totuși pe Manuel și pe Alfredo, din banda „Puma". Buschetti se așeză în fața lui, într-un alt fotoliu, după ce îi scoase tacticos călușul. Masca nu îi acoperea lui Manuel decît partea superioară a obrazului, așa încît Virgil putu deosebi bine fața sa grasă, pe care juca un veșnic zîmbet șiret.

— Ești în mîinile noastre, doctorașule! spuse Buschetti, frecîndu-și mîinile una de alta.

Albin înțelese că omul acesta ucidea cu aceeași ușurință cu care un altul ar fi băut un pahar de limonadă. Încercă tăria legăturilor care îi imobilizau mîinile la spate și nu reuși nici măcar să le clintească.

— Ce vreți de la mine? întrebă el.

— În primul rînd, să nu te mai foiești în fotoliu. Utilizez întotdeauna sfoară de Manilla de cea mai bună calitate. Apoi, iată ce dorim. Simplu, clar și modest. O informație, doctorașule, în schimbul libertății: Unde e Fernando de Silva?... Ai aflat multe p-aici. L-ai descusut pe paznicul închisorii, te-ai strecurat pe urmele lui Luca și Fario, ai descoperit pînă și mașina cu care a fost răpit de Silva, ai vorbit cu o sumedenie de oameni în toate tavernele. Știi multe, ce mai...

Albin încercă să-și verifice o bănuială. Adăugă de aceea sigur, apăsat:

— ...pînă și faptul că voi l-ați ucis pe Mario de Farres y Possa. Voi, cei de la „Puma". L-ați ademenit pe bancher printr-o scrisoare falsă și l-ați ucis.

Buschetti tresări. În acel moment se auzi o lătrătură, una singură, parcă gîtuită, și Manuel se răsti la Alfredo:

— Fir-ai să fii! Nu ești în stare să faci de petrecanie unei javre! Coboară! Sper că n-ai nevoie să te ajut pentru atîta lucru!

Alfredo plecă.

— Deci ai aflat și asta! spuse Buschetti. Da, noi am expediat scrisoarea de la poșta din Arilla și tot noi l-am ucis pe bancher, în vreme ce bietul de Silva dormea dus.

— Voi l-ați ucis, fiindcă aveați interesul să moară. Moștenirea lui merge acum pe calea testamentului fals pe care l-ați ticluit. Fario și Luca nu știau de povestea cu testamentul, dar bănuiau că Possa va veni la prietenul său, guvernatorul. Sperau să-l „intercepteze" și să-l răpească, cu gîndul să-i stoarcă bani.

— Ai ghicit, Albin! Ești un veritabil Sherlock Holmes. N-o să-ți servească însă la nimic.

În acest moment, planul lui Virgil era făcut. Pe birou strălucea lama unui briceag deschis. Aștepta doar ca Buschetti să fie ocupat cu aprinderea unei țigări, astfel ca reacția să-i fie mai puțin promptă. Dar banditul ținea țigara neaprinsă între degete, fără chef, și nu lua bricheta aflată pe birou, lîngă briceag. Trecuse mai puțin de-un minut de cînd plecase Alfredo. După socoteala lui Albin, nu ajunsese jos. Deodată, cîteva pietricele

izbiră geamul. Manuel se duse iute la fereastră. Cînd se întoarse, spuse:

— Se ridică iar vîntul!... Eh, spune, unde e de Silva?...

Buschetti luă atunci bricheta și dădu să-și aprindă țigara. Fulgerător, Virgil se lăsă înapoi în fotoliu, își luă avînt și repezi picioarele înainte, drept în fața banditului. Izbit în plin, acesta se prăbuși. Doctorul fu în două clipe cu spatele la birou și-și tăie legăturile cu briceagul pe care-l apucase. Buschetti, căzut pe podea, dusese tocmai mîinile la revolver, cînd Virgil îi aruncă, cu o altă lovitură rapidă a piciorului, arma din mînă.

Afară se auziră din nou lătrături, un țipăt și mai multe glasuri de copii. Lui Manuel îi curgea sînge din nas și din mînă. Încercă să se ridice, dar nu reuși. Virgil îi legă mîinile la spate și porni cu prizonierul în jos, pe scară. În fața „Turnului Verde" zăcea Alfredo, care gemea. Copiii, Carlos și Gabriel, care îl conduseseră pe Virgil, observaseră atacul și chemaseră în ajutor alți copii, mai mari, care-l vegheau pe Giulio. Îl făcuseră prizonier pe bandit, ajutați și de Tim, învățat cum să sară asupra unui dușman.

— Bravo, copii! Ați fost minunați! spuse Virgil. Știți cine sînt aceștia? Manuel Buschetti și Alfredo Lima. Doi bandiți din organizația „Puma"!

— Să-i telefonăm comisarului Rimini! propuse Carlos, mîndru.

Dinspre han venea în fugă Margeritta.

— Oamenii aceștia sînt cei care l-au ucis pe Possa! fură primele cuvinte ale lui Virgil și-n strălucirea ochilor fetei desluși o recunoștință fără margini.

11. SALA TRONULUI

Cînd clădirea sanatoriului, construită în stil castilian, se ivi la poalele unor munți împăduriți, nerăbdarea lui Fernando atinsese culmea. Se și vedea în rezerva pregătită de Garcia, a cărei liniște îi apărea ca o izbăvire.

Deodată, dinspre curtea sanatoriului răzbătu un strigăt:

— La beci cu ei! Ferecați-i zdravăn!

Zeci de urlete îi răspunseră la unison.

Fernando lăsă mașina la poartă și pătrunse, nedumerit, în curte. Aci domnea o forfotă de iad. Agitați, bolnavii circulau în halatele lor caracteristice, pe aleile pietruite.

— Tu cine ești?! se răsti la el un bărbat cu fața stacojie, care trecu mai departe fără să-i aștepte răspunsul.

De Silva înțelese că rostul lucrurilor era aici tulburat; mai spera însă că nimic grav nu se petrecuse.

— Du-mă te rog pînă la doctorul Garcia! rugă el o fetiță nemaipomenit de slabă, care stătea rezemată de un felinar.

— La doctorul Bernardo Garcia?! chicoti bolnava. S-a zis cu el! Un hohot isteric urmă acestor cuvinte.

— Unde se află ? întrebă Fernando, cu vocea gîtuită. Am nevoie de el, neapărat.

— Iată-l ! Acesta-i teribilul Bernardo ! spuse fetița arătînd spre clădirea principală.

Ușa sanatoriului se dăduse în lături. Un grup de oameni în halate albe, legați fedeleș, în frunte cu Bernardo Garcia, erau mînați de o ceată de nebuni spre un fel de bordei.

— Iadul să-i înghită ! zbierau nebunii.

Fernando se gîndi să bată în retragere și să anunțe la primul post de poliție „revolta" nebunilor. Dar cînd schiță cîțiva pași spre poartă, un grup zgomotos îl înconjură.

— La consuli cu el ! La consuli ! strigau nebunii.

— Să-l jumulim ! răsună, stridentă, vocea fetiței.

Fu înghiontit și împins spre sanatoriu, apoi urcat, în brînci, pe scări. Cu un uriaș efort de voință, luptînd din greu cu zbuciumul și tulburarea care creșteau năvalnic în el, doctorul reuși să chibzuiască lucid la ce avea de făcut.

În salonul fastuos unde fu introdus, probabil sala de primire a vechiului castel, doi nebuni, urcați pe scări înalte, balansau uriașele candelabre de cristal. O simfonie de lumini și umbre mișcătoare juca feeric în încăpere, în clinchetul șiragurilor cristaline. „Consulii", înveșmîntați în „togi" fastuoase, confecționate, după cum arătau ciucurii, din perdele grele de catifea, îl primiră pe Fernando solemn și autoritar. Doctorul se

plecă pînă la pămînt în fața lor și rosti, cu venerație adîncă :

— Cinste vouă, glorioși consuli ai Romei !

Un zîmbet de mulțumire se ivi pe fețele demnitarilor închipuiți.

— Nu ai Romei, ci ai imperiului cosmic ! îl corectă unul dintre ei. Te afli în marea sală a tronului galactic.

— Iertați-mi greșeala, înțelepți consuli !

În acea clipă, în salon fu adus un nou grup de prizonieri : medici și sanitari. Principalul „consul" se sculă în picioare.

— Să-i judecăm și pe aceștia ! Repede, căci n-avem mult timp. Apoi, adresîndu-se lui Fernando : Tu, străine, care ne-ai arătat respectul cuvenit, așteaptă în biroul unde a domnit uzurpatorul Garcia. Vom mai avea de vorbit !

Un nebun tocmai intra în salon :

— Satrapii cei mari au fost închiși în labirintul albastru.! Iată cheia ! spuse el și o aruncă la picioarele consulilor.

— Să putrezească acolo ! strigă un consul. Apoi făcu un pas de dans și zvîrli cheia pe geam.

— Să-i scalpăm ! strigară alți nebuni.

— Ba mai bine să-i ardem de vii ! răsună o voce subțire.

Fernando își simți inima bătîndu-i cu tot mai multă putere, dar nu spuse nimic și nu schiță nici un gest.

Fu condus pe un coridor lung și întunecos în biroul lui Bernardo Garcia. De cum rămase singur, încercă telefonul. Era mort. Nebunii tăiaseră probabil firele.

Pe birou, o fotografie mare, expresivă, înrămată îngrijit, îl înfățișa pe psihiatrul chilian, alături de soția și de cele două fetițe ale sale. Un gînd îi veni lui de Silva. Într-un dulap întredeschis zărise un costum al lui Garcia. Dacă l-ar îmbrăca și s-ar identifica prin telepatie cu el, poate c-ar putea salva totul. Nebunii, care-l știau pe director zăvorît în pivniță, s-ar speria de noua apariție ca de-o fantomă și emoția i-ar face supuși. Pentru asta trebuia însă să „recepționeze", să se arunce iar singur în abisul bolii, probabil definitiv și iremediabil. „Să-i scalpăm! Să-i scalpăm!" îi răsunară în urechi fioroasele amenințări.

Trebuia să se sacrifice! Prea multe vieți erau în joc aici, la sanatoriul de lîngă Osorno...

Îmbrăcă în grabă costumul lui Bernardo Garcia și simți cum se apropie de suprema încercare. In aceste clipe, se gîndi la o singură făptură, la Margeritta. I se părea că o simte aproape, din ce în ce mai aproape. O vedea, ca o nălucire, intrînd cu Virgil pe poarta sanatoriului, urcînd scările, venind spre el pe coridorul cel lung și întunecos. Parfumul ei îl învălui. Își aduse aminte cum Margeritta îi spusese într-un rînd: „Îmi plac atît de mult pădurile tinere!" De ce-i

veneau tocmai cuvintele astea acum în gînd, și cum de o simțea oare atît de aproape pe Margeritta? Cu ce drept o sacrifica?... Gîndurile se zbăteau în el năvalnic, dar pornirea spre slăbiciune ținu puțin și fu repede învinsă. Jertfa era necesară și inevitabilă!

Se așeză în fața fotografiei familiei Garcia și își concentră toată capacitatea receptivă spre Bernardo. De undeva, dintr-o încăpere subterană, primele fluxuri mintale ale psihiatrului chilian ajunseră pînă la el. Simți cum treptat îl copleșesc. Îl dureau, ca niște împunsături în coșul pieptului. Se scufunda încet și dureros într-un adînc din care nu mai întrezărea întoarcere...

În aceeași clipă, ușa zbură în lături. Margeritta și Virgil irupseră în încăpere.

Fernando repezi pumnul înainte și sparse tabloul din fața sa, ca o oglindă a farmecelor blestemate. Sîngele care îi izvora din mînă i se păru, pentru o clipă, simbolul purificator al izbăvirii sale.

ÎN AȘTEPTARE

Înserarea cobora peste orășel încărcată de miresme liniștitoare. Fernando de Silva privi nerăbdător la ceas, socotind că mai era doar o jumătate de oră pînă la întoarcerea tinerei lui soții. Nu-i venea însă ușor să îndure această așteptare. Deschise poarta grădinii și se așeză pe banca din fața gardului de piatră. Tim veni și el și se lungi la umbra unui castan.

Înserarea cobora din ce în ce mai răcoroasă. Orășelul Culco, unde se stabilise de curînd ca medic, era situat pe podișurile înalte ale Mexicului, unde arșița zonelor tropicale ale țării nu ajungea. O vegetație foarte bogată lăsa aci impresia că totul este înecat în verdeață.

Doctorul aștepta, răscolit de gînduri. Cît de departe erau acum zilele nefericitelor întîmplări din Chile! De atunci se schimbaseră atîtea lucruri! Cele șase luni de tratament în casa de sănătate pe care i-o recomandase Virgil Albin, lîngă Zapala, în munții Argentinei, îi dăduseră echilibrul sufletesc mult rîvnit. Împreună cu prietenul său, elaborase un tratament care se dovedise de o mare eficacitate, în care contactul permanent cu natura, excursiile — uneori foarte obositoare —, o alimentație specială, bogată în substanțe regeneratoare, în sfîrșit, audițiile muzicale jucaseră un rol imens. Esențialul îl realizase însă voința lui, cu care se împotrivise răului, ori de cîte ori se ivise. Treptat, se simțise tot mai stăpîn pe sine, tot mai indiferent la fluxul mintal al altora.

Se dusese apoi la Arilla. Acolo se căsătorise cu Margeritta și amîndoi hotărîseră să se mute la Culco, unde Fernando avea un unchi. Îl luaseră cu ei și pe papa Matheo, care vînduse hanul, după ce Delida Alvarez murise în urma unei congestii cerebrale.

Culco era pentru el un cuib liniștit, un loc tocmai potrivit pentru un convalescent care izbutise să se

smulgă dintr-o îngrozitoare boală psihică. Prefacerile coloristice ale înserării începuseră să dea obiectelor contururi ciudate, cînd din capătul înalt al străzii se auzi zgomotul unui autoturism. Fernando întrerupse călătoria lui retrospectivă, recunoscînd mașina nouă a unchiului său. De la geamul din spate, batista albă a Margerittei flutura a nerăbdare.

De acelaşi autor :

Lucrări beletristice :

DRUM PRINTRE AŞTRI
Roman (în colaborare cu Radu Nor).
Editura tineretului.

ROBINSONI PE PLANETA OCEANELOR
Roman (în colaborare cu Radu Nor).
Editura tineretului.

TAINA PRINŢULUI SEMEMPSIS
Nuvelă (în colaborare cu Radu Nor).
Colecţia : Ştiinţă şi Tehnică.

SAHARIANA
Roman (în colaborare cu Max Solomon).
Colecţia : Ştiinţă şi Tehnică

MEDUZA VERDE
Nuvelă. În volumul „Lumi stranii".
Colecţia : Ştiinţă şi Tehnică.

LUMINA PURPURIE
Roman. Colecţia : Ştiinţă şi Tehnică.

ULTIMUL ALB.
Roman. Editura tineretului.

O ÎNTÎMPLARE ÎN ÎMPĂRĂŢIA ZĂPEZILOR
Nuvelă. Editura tineretului.

ENIGMA TUNELULUI. RECLAMA PARFUMATĂ.
Nuvele. Colecţia: Ştiinţă şi Tehnică.

OGLINDA RĂSTURNATĂ
Nuvelă. Colecţia: Ştiinţă şi Tehnică.

CÎNTECUL CIBENEI
Roman. Editura tineretului.

MISIUNE SPECIALĂ
Nuvelă. Editura tineretului.

Lucrări despre ştiinţă:

CĂLĂTORIE ÎN UNIVERS.
Editura tineretului.

ADEVĂRUL DESPRE NĂLUCIRI.
Editura ştiinţifică.

FAMILIA SOARELUI
Editura ştiinţifică.

ŞTIINŢA PRIVEŞTE SPRE VIITOR
Editura tineretului.

LA POARTA MARILOR ENIGME
Editura ştiinţifică.

MOMENTE ŞI FIGURI
DIN ISTORIA ASTRONOMIEI ROMÂNEŞTI
(în colaborare cu V. Ionescu-Vlăşceanu)
Editura ştiinţifică.

FOCUL VIU
Pagini din istoria invenţiilor şi descoperirilor româneşti
(în colaborare cu Dinu Moroianu).
Editura ştiinţifică.

CÎTE STELE SÎNT PE CER?
Editura ştiinţifică.

DIN TAINELE CERULUI
Editura tineretului.

PIETRE DIN CER
Editura ştiinţifică.

PIETRE CEREŞTI, PLANETE MICI ŞI AŞTRI CU COADĂ
Editura tehnică.

SEMNELE CEREŞTI ŞI TĂLMĂCIREA LOR ADEVĂRATĂ
Editura ştiinţifică.

VECINA NOASTRĂ, LUNA
Editura ştiinţifică.

Lei 1,50
EDITURA
TINERETULUI